

студъ. Дѣпата, теглени отъ майкитѣ си насила, ревѣхъ раздирателно и се влачехъ изъ пороя, и падахъ... Плачоветѣ и вайканіята нарасвахъ още повече...

Урвитѣ на прохода приповтаряхъ тоя дивъ екъ на страданията и на стихията, въ която се сливаше и шумътъ на рѣката. Ненадѣйно, Огняновъ прѣзъ дъжда, позна въ сторѣщната върволица една жена — първия човѣкъ, когото позна въ тоя навалякъ. Тя бѣше госпожа Муратлийска, съ едно дѣте целеначе на ржцѣ, а три повъзрастни вървѣхъ отдирѣ. Той прѣгази мхнатата рѣка и присрѣщнх уморената майка.

— Дѣ е Рада? попита той.

Тя зинх, но отъ запѣхтявание неможа да проговори. Тя само му посочи съ ржка къмъ града.

— У васъ?

— Тамъ, тамъ, скоро... едвамъ избѣбла тя.

Слаба, каквато бѣше, госпожа Муратлийска, на дали цѣше да искара пхтя. Очитѣ ѝ бѣхъ необикновенно испъкнжли отъ напѣвание да върви изъ лошия пхтъ. Но въ замѣна на мишцитѣ, яви се у неѣ енергията... Тая енергия ѝ вдѣхвахъ хубавитѣ, като ангели, дѣца.

— Кждѣ носитѣ това дѣте? попита тя съ слабъ гласъ, който заглушаваше дъждътъ.

Огняновъ се огледа. Той едвамъ сега видѣ, че е зель отъ нѣкхдѣ това дѣте и го носи безъ да знае какъ... Той едвамъ сега усѣти и тежестъта на това малко творение и пискливия му плачъ.

Той гледаше слисано госпожа Муратлийска.

— Дай го, дай го...

И тя го пое отъ Огнянова, стиснх го на лѣвата страна на мокритѣ си гърди, а на дѣсната стиснх своето, на продължи пхтя си... Бѣше съвсѣмъ тъмно, когато Огняновъ достигнх устието на рѣката Върлицница. Отъ това мѣсто Клисура се виждаше цѣла. Дъждътъ бѣ ѣ угасилъ; само затаени подъ покривитѣ пламъци още блѣщѣхъ и